

Ankita Singh kwam de Sint-Antoniusschool vervoegen in juni 2004, in de kleuterschool. Ze is afkomstig uit het dorp Asmoli. Haar leven is helemaal veranderd doordat er nu een school vlakbij haar dorp is gekomen !

Nieuws van de School

Nieuwe inschrijvingen

Het derde academische jaar van de *Sint-Antoniusschool* is gestart met 430 kinderen - 30 méér dan gepland. We hebben nu voor het eerst een derde leerjaar, voor de kinderen die vorig jaar in het tweede leerjaar zaten. Er was dit jaar veel meer vraag om inschrijvingen dan de vorige twee jaren. De enige manier om meer kinderen toe te laten, was het

vergroten van het aantal leerlingen per klas - van 45 tot 50. En dan moesten we er nog veel weigeren. Wij zijn blij dat de dorpen, in de omgeving het belang beginnen te beseffen van goed onderwijs voor hun kinderen, maar het valt ons des te zwaarder om sommige van de kinderen die op onze school afkomen, te moeten weigeren.

Nieuwe transformator geïnstalleerd

In onze laatste nieuwsbrief schreven we dat er een nieuwe transformator (nodig om aan te sluiten op het

Er zijn 130 kinderen ingeschreven in de loop van juni/juli 2006. De kinderen van de *Sint-Antoniusschool* hebben de dorpen in de omgeving ook grondig veranderd !

openbare elektriciteitsnetwerk) moest geïnstalleerd worden op het schoolterrein. Zoals jullie op de foto kunnen zien, is dat intussen gebeurd !

De eerste minister van *Uttar Pradesh* heeft bevel gegeven dat de dorpelingen vanaf 1 september 16 uur per dag van elektriciteit moeten voorzien worden. Wij hebben geen enkele twijfel over zijn ware bedoeling... er worden nieuwe verkiezingen gehouden in maart 2007 !

Nieuwe bus

Nu er zoveel kinderen zijn bijgekomen, konden we echt niet anders dan onze transportfaciliteiten uitbreiden. We moesten gewoon een nieuwe bus aanschaffen. Op dit ogenblik rijden onze twee bussen elke ochtend twee keer af en aan om alle kinderen naar school te brengen.

Van de leprakolonie

Vikram & familie danken u !

Het verhaal begint in 1972... *Panchengora* is een klein dorpje in het *Shingwan* district van *Jharkhand*, in de staat *Bihar*. De dorpelingen waren arm, maar leefden in goede verstandhouding samen onder leiding van de dorpsouderste. De kleine *Vikram* beleefde hier een normale kindertijd, die niet verschilde van die van de andere dorpsjongens in die streek. Toen hij 12 werd merkten sommige dorpelingen op dat hij witte vlekken had over heel zijn lichaam. Hij werd dus naar het *Nirmal* Hospitaal gebracht, waar lepra werd gediagnosticeerd. Dat was schrikwekkend nieuws! Nieuws dat zich meteen verspreidde over het hele dorp. *Vikram* bleef twee jaar in behandeling in het ziekenhuis, en toen hij genezen was keerde hij terug naar zijn dorp. Maar iedereen, niet alleen de dorpelingen, maar ook zijn eigen familieleden, begon hem te mijden.

Zijn ouders, broers en zussen raakten hem nooit aan. Hij mocht niet dichterbij komen dan de stal waar het vee stond, en zijn voedsel kreeg hij opgediend in gebroken kommetjes. Zo leefde hij 5 dagen buiten zijn ouderlijke woning. Toen belegden de dorpelingen met hun overste een vergadering, waarop werd besloten dat hij uit het dorp werd verbannen. Er stond de jongen niets anders te doen dan maar weer terug te keren naar de dokter die hem in het ziekenhuis had behandeld. De dokter was zo vriendelijk om hem enkele jaren in het rehabilitatiecentrum te laten wonen. Toen *Vikram* volwassen werd, regelde de doctor een huwelijk voor hem met *Basanti*, ook een genezen leprapatiëntje. Na hun huwelijk verhuisden ze naar een leprakolonie in Delhi, waar *Basanti* in het jaar 1997 beviel van een dochter die zij *Nirmala* noemden (naar het ziekenhuis waar zij beide verzorgd waren). Het is hun droom om hun dochter zo goed op te voeden dat

«*Nirmala* brengt ons nu alle vreugde die wij hebben moeten missen in ons leven, en zij vervangt alle familieleden en vrienden, die wij verloren hebben. Wij danken het Werk der broden voor hun hulp om onze dromen waar te maken !» *Vikram & Basanti*.

zij niet hetzelfde lot zal moeten ondergaan als haar ouders. *Vikram* heeft geen vaste betrekking, hij gaat alle dagen op zoek naar handenarbeid, maar daarmee verdient hij niet voldoende om onderwijs te betalen voor *Nirmala*. Hij heeft het Werk der broden om hulp gevraagd. Wij hebben besloten om *Nirmala* te sponsoren, en zij gaat nu naar een goede school. Ze zijn nu heel gelukkig en dankbaar voor de hulp die ze van ons krijgen. Maar de gedachte aan de manier waarop zijn familie hem mishandelt en verstoten heeft blijft door *Vikrams* hoofd spoken.

Nieuws van de dorpen

Mahila mandals (vrouwengroepering)

In elk van de 5 dorpen zijn groeperingen opgericht met de bedoeling de vrouwen op sociaal en economisch gebied sterker te maken. De sociale werkers beleggen geregeld vergaderingen met hen en hebben nu ook «Zelfhulpgroepen» (microkrediet) opgericht die het gemakkelijker moeten maken om aan geld te geraken om te voorzien in een voldoende inkomen voor hun gezinnen.

Samenwerken met de overheid

Op dit ogenblik zijn we druk bezig om aan de subsidies te geraken die de overhead ter beschikking stelt van de dorpelingen, zoals weduwepensioenen, toelagen voor gehandicapten, leningen voor de landbouwers, enz.

Hoewel er een regeling is van overheidswege die deze programma's ter beschikking stelt, hebben de meeste mensen zelfs geen idee van het bestaan van deze uitkeringen. En zelfs al hebben ze er al van gehoord, dan kunnen ze er nog geen aanspraak op maken zonder de hulp van iemand die de ambtenaren van de overhead kan benaderen en het benodigde papierwerk kan verrichten, want ze zijn zelf ongeletterd. Onze sociale werkers houden

zich nu bezig met al die officiële paperassen zodat de aanvragen kunnen gebeuren. Dit is een proces van lange adem, en we wachten nu maar af wat het resultaat zal zijn.

Naailessen

We zijn met naailessen begonnen voor de jonge meisjes. Er wordt in het dorp een kamer gehuurd, en een lesgever aangeworven om het hen aan te leren. Aangezien de ouders hun dochters niet naar een ander dorp willen laten gaan om les te volgen, moet er telkens in elk dorp les gegeven worden.

Daarnaast wordt er nog meer gedaan in de dorpen: de kinderen worden naar de plaatselijke scholen gestuurd, de lesgevers in die scholen worden gemotiveerd om de kwaliteit van het onderwijs te verhogen, enz. De dorpelingen zijn blij met de programma's die wij opgestart hebben, en we hopen dat we nog veel meer mensen zullen kunnen bereiken.

Vrouwenfestival gevierd

Teej is een uniek festival voor vrouwen, dat wordt gevierd in bepaalde dele van de staat *Uttar Pradesh*. De Geest van *Teej* symboliseert het «ideale huwelijk» met het accent op de legende van de godin *Parvati* die zich verenigde met heer *Shiva* na een periode van boetedoening van meer dan honderd jaar. Het geloof wil dat het inroepen

Annie en Jena besteden veel van hun tijd aan het leren kennen van de dorpelingen, vooral de vrouwen, om hen te kunnen helpen om een betere levenskwaliteit te verkrijgen !

van de zegen van *Parvati* tot een perfect gelukkig huwelijksleven kan leiden.

Tijdens *Teej* wordt er door de vrouwen gevestigd, er worden traditionele liederen gezongen en traditionele dansen gedanst in de naam van de godin *Parvati*. Ze geloven dat als ongehuwde vrouwen vasten, ze gemakkelijker een geschikte echtgenoot zullen vinden. En als gehuwde vrouwen vasten, zal hun echtgenoot trouwer worden en zullen de banden van hun liefde nauwer aangehaald worden. Maar in streken als *Dugawar* waar vrouwen niet vrijelijk hun huizen mogen verlaten, krijgen zij nooit de kans om in alle vrijheid een dergelijk festival mee te vieren. Dus hebben *Annie* en *Jena*, de sociale werkers van het *Werk der broden*, de dorpsoversten dit jaar van tevoren verteld dat zij het feest voor de vrouwen in de dorpen wilden vieren. Ze hebben de vrouwen op verschillende plaatsen laten samenkomen en het festival voor hen ingericht. En het werd een unieke

Shiva en Parvati.

gelegenheid voor de vrouwen om vrijelijk te spelen, te dansen, te zingen en te genieten. In deze dorpen heerste een feeststemming. Ook alle leraressen van de school kwamen de groepen vervoegen.

«Dit was de eerste keer dat ik uit mijn keuken kwam en met een groep vrouwen samenkwam. Het was een geweldige ervaring, we hebben ons allemaal geweldig geamuseerd ! Ik kijk er naar uit om nog vaker met de andere vrouwen te kunnen samenkomen» Babita, een dorpsvrouw.

De dorpsoverste van *Dugawar* (een vrouw) bracht ook nog wat vrouwen mee naar het schoolterrein, waar het festival ook gevierd werd. Voor alle dorpsvrouwen werd het een buitengewoon aangename dag.

Hoe kunt u het Werk der broden steunen ?

- ➡ Elk bedrag dat u kunt missen om onze acties te steunen is welkom. U zult om de 3 maanden onze nieuwsbrief ontvangen en eens per jaar **een fiscaal attest** als het totale bedrag van uw giften in de loop van één jaar 30,00 € of meer bedraagt. Met dank bij voorbaat !
- ➡ U kunt ook de vzw *Werk der broden* opgeven als begunstigde in uw testament. De erfenisrechten die van toepassing zijn op liefdadigheidswerken zijn niet te hoog en u zult verzekerd zijn van de aangename wetenschap dat een deel van uw bezittingen op een dag zal bijdragen tot de opvoeding van de kinderen. Voor meer inlichtingen kunt u terecht bij uw notaris, of u kunt ook contact met ons opnemen.

CCP 000-3000291-81
Werk der broden vzw,
A. Delzennestraat 9,
7800 Aat.

<http://www.WerkDerBroden.org>

(vzw 2920/2001, onderneming 0474.050.084)

Verantwoordelijk uitgever :

M. Valentin, A. Delzennestraat 9, 7800 Aat